

EXODUS (20) HJM Sales, 18-11-2016

Geliefde broeders en zusters, het vierde hoofdstuk van Exodus bevat een verhaal dat nog onbesproken is. Na de ontmoeting met de Heer bij Horeb, waar God opdracht gaf om Zijn volk uit Egypte te leiden en aan hem de tekenen toonde op grond waarvan het volk hem zou erkennen als leider, ging Mozes niet direkt naar het volk toe. Eerst ging hij naar zijn schoonvader Jethro in Midian.

Ex. 4:18-20 – *“Toen ging Mozes heen, en keerde weder tot Jethro, zijn schoonvader, en zeide tot hem: Laat mij toch gaan, dat ik wederkere tot mijn broederen, die in Egypte zijn, en zie, of zij nog leven. Jethro dan zeide tot Mozes: Ga in vrede! Ook zeide de HEERE tot Mozes in Midian: Ga heen, keer weder in Egypte, want al de mannen zijn dood, die uw ziel zochten. Mozes dan nam zijn vrouw, en zijn zonen, en voerde hen op een ezel, en keerde weder in Egypteland; en Mozes nam den staf Gods in zijn hand.”* Volgens Rashi, de grote Joodse rabbijn en bijbelgeleerde die eeuwen geleden leefde, had Mozes zijn schoonvader Jethro ooit beloofd om in Midian te blijven. En nu keerde hij terug om toestemming te vragen en van zijn woord ontheven te worden. Jethro gaf Mozes toestemming en zijn zegen: *“Ga in vrede!”*. Toen kwam opnieuw Gods aansporing: *“Ga heen, keer weder in Egypte”*.

We mogen hier zien dat Mozes correct handelde. Toen God hem riep, reageerde hij niet in de trant van: *“Eindelijk, U bent bij de juiste persoon en aan het juiste adres”*. Neen, Mozes sribbelde tegen, overtuigd van zijn onkunde. Ook schoot zijn geloof in God tekort, zoals we in de vorige les hebben gezien. Maar God legde hem de functie op en uiteindelijk moest Mozes zich wel aan Gods wil overgeven. Hij zou gehoorzaam zijn en het volk Israël uit Egypte leiden. En nu handelde Mozes ook zijn vorige verplichtingen netjes af. Dit is heel belangrijk. Als wij een nieuwe taak of ambt aanvaardden, dan dienen wij oude betrekkingen goed te regelen. Niet handelen in de trant van ‘dat komt wel, dat komt wel goed, dat doen anderen wel voor mij, zij lossen het wel op’. Neen, oude verplichtingen correct afhandelen zoals een deugdzaam kind van God betaamt. En als wij correct handelen, zal de Heer ten goede meewerken. Hij zal de weg banen en eventuele belemmeringen opruimen. Hij strijdt voor ons en verbreekt tegenstand. Want wat zei Hij daarna tegen Mozes? Hij zei: *“Keer weder in Egypte, want al de mannen zijn dood, die uw ziel zochten.”*

Dus ging Mozes op weg naar Egypte. Hij zette vrouw en zonen op een ezel en vertrok. En dan benadrukt de bijbel in Ex. 4:20 dat Mozes de staf Gods in zijn hand nam. Dit is de eerste maal dat de bijbel zegt, dat er een ‘staf Gods’ is. In Ex. 4:2 lazen we over een staf in Mozes hand, die in een slang veranderde en daarna weer in een staf. In Ex. 4:17 gaf God Mozes reeds opdracht om deze staf mee te nemen naar Egypte en daarmee tekenen voor het volk te verrichten: *“Neem dan dezen staf in uw hand, waarmede gij die tekenen doen zult.”* Maar nu noemt Gods Woord deze staf de ‘staf Gods’. Deze uitdrukking komt in de bijbel slechts 2x voor (Ex. 4:20; 17:9). Maar in Ps. 23:4 wordt nog wel in andere bewoordingen (met een bezittelijk voornaamwoord) gesproken over Gods staf: *“Úw stok en Úw staf vertroosten mij.”* Herders gebruikten een stok om zich te beschermen tegen roofdieren. Het beeld van Gods Woord. Zij gebruikten een staf om op te leunen en te rusten. Dit is het beeld van Gods Geest in Zijn volle handelende kracht op grond van het Kruisoffer van Jezus. We zagen dit reeds in deel 18. Geestelijke herders handelen m.b.v. Gods Woord en Geest: Gods staf! Zij rusten in de Heilige Geest, Die kracht en actie geeft en voor hen de noodzakelijke wonderen verricht.

Mozes was dus bereid en ging op weg. Maar hij moest nog een beproeving ondergaan zoals C.H. Mackintosh schreef. Hij schreef dat het vonnis des doods door Gods hand nog in zijn vlees moest worden geschreven. Leaders van een gemeente moeten zware beproevingen ondergaan. En die proef moest Mozes in de nacht doorstaan, hetgeen verwijst naar een (geestelijk) donkere periode. Ex. 4:24 – *“En het geschiedde op den weg, in de herberg, dat de HEERE hem tegenkwam, en zocht hem te doden.”* In de Statenvertaling wordt gesproken

over 'herberg', maar de grondtekst in Hebreeuws spreekt van een "malon" (מלון), d.w.z. een "nachtverblijf". Het betreft dus een doodsstrijd mét de Heer in een donkere periode.

Zo wordt in de bijbel ook gesproken over de dood van de christen. Allereerst met Christus! Rom. 6:2,7-8 – *"Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?.....Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;"*

Gal 2:19-20 – *"Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft."*

Sterven in Christus is een adagium voor elke christen. Maar Christus volgend in het nieuwe leven, zal hij en zeker een voorganger, dit óók ervaren. Hij zal daartoe bereid moeten zijn. Paulus schreef hierover. 2 Cor. 1:8-10 – *"Want wij willen niet, broeders, dat gij onwetende zijt van onze verdrukking, die ons in Azië overkomen is, dat wij uitnemend zeer bezwaard zijn geweest boven onze macht, alzo dat wij zeer in twijfel waren, ook van het leven. Ja, wij hadden al zelden in onszelfen het vonnis des doods, opdat wij niet op onszelfen vertrouwen zouden, maar op God, Die de doden verwekt; Die ons uit zo groten dood verlost heeft, en nog verlost; op Welken wij hopen, dat Hij ons ook nog verlossen zal."*

Nogal wat christenen proberen het sterven in Christus te ontlopen. Ze willen de prijs van hun eigen ik niet betalen. Ze willen Jezus volgen, maar de prijs niet betalen (Matth. 16:24).

Mozes was bereid om de dood in de ogen te zien. Hij moest Faraö tegemoet treden, die hem wellicht zou laten executeren. Hij moest in geloof op God vertrouwen.

Maar nu kreeg Mozes nota bene persoonlijk met God te maken. God wilde hem doden. Wat was het geval? Ex. 4:22-26 – *"Dan zult gij tot Faraö zeggen: Alzo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. En Ik heb tot u gezegd: Laat Mijn zoon trekken, dat hij Mij diene! maar gij hebt geweigerd hem te laten trekken; zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene doden! En het geschiedde op den weg, in de herberg, dat de HEERE hem tegenkwam, en zocht hem te doden. Toen nam Zipporah een stenen mes en besneed de voorhuid haars zoons, en wierp die voor zijn voeten, en zeide: Voorwaar, gij zijt mij een bloedbruidegom! En Hij liet van hem af. Toen zeide zij: Bloedbruidegom! vanwege de besnijdenis."*

Mozes moest tegen Faraö zeggen: *"Zo zegt de Heer: Israël is mijn eerstgeboren zoon. Laat hem gaan om Mij te dienen. Als je weigert, zal Ik jouw eerstgeboren zoon doden."* Dit was voor Faraö en Egypte (type van de wereld) een ernstige waarschuwing, een boodschap van dood en oordeel! Christenen, in het bijzonder wedergeboren christenen, worden in de wereld verdrukt. De wereld wil niet dat zij de Heer dienen en hen ook niet de mogelijkheid daartoe bieden. Beslist is satan hiervan de initiator. Maar voor ongelovigen die een hekel hebben aan christenen, ligt groot gevaar op de loer. Namelijk, dat God hun hart zal verstokken!

Ex. 4:21 – *"Doch Ik zal zijn hart verstokken, dat hij het volk niet zal laten gaan"*.

Dit betekent niet dat God de wil uitschakelt. Het betekent dat Gods Geest, Die altijd zoekt naar harten waarin enig verlangen is om zich te bekeren, Zich terug gaat trekken. Daarmee worden deze mensen als willoze marionetten overgeleverd aan de werkingen van satan, die hun harten zal bespelen waardoor deze verharden.

Mozes moest bij weigering tegen Faraö zeggen: *"Zie, Ik zal uw zoon, uw eerstgeborene doden!"* Eerstgeboorte typeert in geestelijke zin wedergeboorte. Mensen met zulke verharde harten hebben geen mogelijkheid meer om nog wedergeboren te worden, indien ook Gods Geest geen poging meer doet om hen te bekeren. Zonder Hem is het niet mogelijk om Jezus te aanschouwen. En deze situatie zal zich spoedig gaan voordoen. Nu is het nog genadetijd. Nog wel! De Geest werkt nog volop. Maar 2 Thess. 2:1-12 zegt dat in de eindtijd Gods Geest en de Gemeente van de aarde weggenomen zullen worden. Hiermee krijgt de Antichrist vrij spel. Hij zal door satan worden aangestuurd, waarmee de Grote Verdrukking zal aanvangen.

Voor Faraö en Egypte had Mozes een boodschap van dood en oordeel. Maar voor Israël betekende die boodschap echter leven en verlossing: *“Israël is mijn eerstgeboren zoon. Laat hem gaan om Mij te dienen”*. Maar dan wil God beslist, dat de prediker van zo'n boodschap wéét, waar hij het over heeft. De prediker moet dit zélf innerlijk hebben ervaren. En nu werd Mozes hiermee keihard geconfronteerd. De Heer wilde hem, de geroepen herder, doden. Omdat hij zélf het doodsproces had ontweken. Niet dat er een of andere zonde in zijn leven was. De bijbel zegt daar niets over. Neen, hij had verzuimd te doen wat voor God noodzaak was. Hij had zijn zoon niet besneden!

Is het dan niet geweldig, dat Mozes' echtgenote Zipporah dit opmerkte en handelde? Zij was geestelijk oplettend. Mozes zou zonder haar zijn gedood. Zij wist blijkbaar precies wat er aan de hand was. Want zij besneed haar zoon Gersom, waarna Gods toorn bedaarde. Mozes en Zipporah hadden om welke reden dan ook hun zoon nog niet besneden, terwijl elke Israëliet sedert Abraham besneden moest worden op de achtste dag na de geboorte als teken van Gods Bloedverbond (Gen. 15:1-18; 17:9-14). Het door de besnijdenis van de voorhuid vloeiende bloed was het teken van het Bloedverbond, dat God eerder met Abraham was aangegaan. Besnijdenissen van mannelijke baby's waren als het ware herbevestigingen van dit Verbond. God had Abraham uitverkoren en apart gezet van de volkeren en wilde een op geloof gebaseerde verbondsrelatie met hem aangaan. Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend (Rom. 4:3). En God ging als een Vuur dwars door de in stukken verdeelde offerdieren heen. Het gevloeide bloed was daarmee niet alleen een Bloedteken, maar ook een geopende Bloedweg. Wat een type van de door Jezus geopende kruisweg! Mozes had gezondigd tegen dit Bloedverbond. Ook Zipporah had dit geweten, maar was wellicht voor de pijnlijke besnijdenis van haar zoon teruggedeinsd. Misschien was er sprake van nonchalance. Maar Mozes had dit toegelaten. Hij was de hoofdschuldige.

In geestelijke zin zouden mensen kunnen zeggen, dat Zipporah en Mozes nog niet gereed waren om aan de natuurlijke mens te sterven. Dat was natuurlijk ook zo. Nú zijn er ook best veel christenen, die voor het kruisproces in hun leven terugdeinzen. En de Heer gaat thans niet op weg om hen te doden. Het is een schaduwbeeld wat we hier in dit verhaal ook mogen ontdekken. Nú is het genadetijd. Hallelujah! Jezus laat het toe! Want Hij kwam niet om te oordelen, maar om leven te brengen (Matth. 18:11; Luk. 9:56; 19:10; Joh. 10:10). Omdat Hij weet dat vanzelf het moment komt, dat ook deze christenen voor een zware keuze in hun leven zullen worden gesteld en dan de juiste weg zullen kiezen. Maar de tijd komt dat de Heilige Geest niet meer aanwezig is. Dan is de genadetijd afgelopen.

Zipporah was van heidense komaf. Zij typeert de Gemeente. Zij vergezelde haar echtgenoot Mozes, typebeeld van Jezus, de goede Herder. Eerst veertig jaar in Midian (Hand. 7:29-30) en toen veertig jaar op weg naar het Beloofde Land. Zij leidde een verborgen bestaan. Nauwelijks opgemerkt! Verborgen voor het oog van de wereld, maar toch met haar man verbonden. En samen met haar man verworpen, toen hij was verworpen. Zo is nu de Gemeente ook met Christus als Zijn toekomstige Bruid verbonden, hoewel Hij door de ongelovigen wordt verworpen. Maar zij is voor hen als het ware nog voor verborgen. De ongelovigen zien wel allerlei kerken en gemeenten. Maar zij hebben geen idee wat er zich in de geestelijke wereld afspeelt. Zij zien niet dat Christus Zijn Bruid gereed maakt.

Nu besneed Zipporah haar zoon gelukkig alsnog. De naam Gersom (גֵרְשֹׁם) betekent *“vreemdeling”*. Hij typeert de 'geloofsnakomelingen' die de Gemeente voortbrengt. Besnijdenis, die elk kind van God als geloofsnakomeling van Abraham (Rom. 9:6-8) in het hart moet ondergaan, maakt hem of haar tot vreemdeling op aarde. De ware besnijdenis is de besnijdenis van het hart (Deut. 10:16; Jer. 4:4; Rom. 2:29; Col. 2:11). Dat gaat diep en doet pijn. Dat kost ons innerlijk bloed. Het is het Bloedteken van Christus. En in het navolgen van Hem wordt het ons tot een Bloedweg. Door het gevloeide bloed noemde Zipporah Mozes bloedbruidegom. De besnijdenis had háár pijn gedaan en bloed gekost. Jezus is ónze Bloedbruidegom. Immers is Mozes ook een type van Jezus. Wij zijn met Hém verbonden door Bloed.

In dit verband moeten we weten, dat “*orlah*” (עֲרֻלָּה) het Hebreeuwse woord voor “*voorhuid*” is. Maar de letterlijke betekenis is “*onthulling*”. Het Hebreeuwse woord voor voorhuid heeft (indirekt) verband met het woord voor “*lam*”, d.w.z. “*seh*” (שֶׁה), omdat de getalswaarde van beide woorden gelijk is (nl. 305). Zoals u weet, is dit in uitleg middels Hebreeuws van belang. Geestelijk betekent de besnijdenis, waarbij de voorhuid wordt weggesneden, dat het lam wordt onthuld. Door de besnijdenis van ons hart wordt Jezus geopenbaard, Gods Lam. Zoals gezegd had Mozes het doodsproces ontlopen. En nu begrijpen we ook beter waarom de naam Mozes, in Hebreeuws “*Mosjeh*” (מֹשֶׁה), letterlijk gelezen wordt als “*mi-seh*”, d.w.z. “*door een lam*”. De naam die hij uiterlijk droeg, moest ook nog innerlijk gestalte krijgen.

Net als Zipporah met Mozes is de Gemeente met Jezus door bloed verbonden. Het kostte Jezus Zijn eigen Bloed, dat voor haar zonden vloeiende! Hij gaf Zijn Bloed voor Zijn aanstaande Bruid op Golgotha's kruis. Maar dan zegt de bijbel: dat wij met Hem gekruisigd zijn, Zijn dood gelijkvormig mogen worden, onze leden moeten doden die op de aarde zijn en ons kruis dagelijks moeten opnemen en Jezus navolgen (Gal. 2:20; Fil. 3:10; Col. 2:11; 3:5; Luk. 9:23; Matth. 20:23). Jezus, het Lam, wordt zo onthuld in ons leven. Ook ons ‘geestelijke’ bloed gaat vloeien door de besnijdenis van ons hart. Dit is de andere, voor velen veel minder begerenswaardige, kant van de ‘genademedaille’. Fil. 1:29 – *“Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden;*

Onze verhouding tot Jezus is gebaseerd op bloed en de kracht van die verhouding wordt zichtbaar als wij ons vlees voor dood en gekruisigd houden. Dan blijkt dat wij waarachtig zijn wedergeboren en met Christus zijn gestorven. Dan zijn wij in Hem volmaakt en ziet God ons als volkomen gerechtvaardigd (Col 2:10).

De Bruid in wording is zoals gezegd nu nog verborgen. Maar er is een proces gaande. Haar geloof groeit. Zij beseft meer en meer de ontzagwekkende prijs, die Jezus voor haar redding heeft betaald. Haar hart wordt diep innerlijk besneden en Gods Woord wordt in haar hart gegraveerd (Hebr. 8:10). Zij heeft geestelijke ontmoetingen met Jezus, de Bruidegom in haar stille tijd én in het leven van alledag. Dat kost wat! Jezus volgen van nabij kost overgave en toewijding! Haar ‘geestelijke’ bloed vloeit. Maar zij is zo dankbaar voor Zijn vergoten Bloed. Zij verlangt Hem diep te aanbidden. De pijn en de strijd in haar hart worden omgezet in woorden van lofprijz die over haar lippen vloeien.

In deze houding is haar diepe vervulling met de Heilige Geest het uiterlijke teken van de besnijdenis van haar hart. Diepe vervulling met Gods Geest als teken dat de dood afgewend is. Want de ware besnijdenis des harten is in de Geest. Innerlijk!

Rom 2:29 – *“Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; .....*”

Fil. 3:3 – *“Want wij zijn de besnijding, wij, die God in den Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen.”*

Col. 2:11-12 – *“In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.”*

Pas ná de episode over de Bloedbruidegom – Mozes de bloedbruidegom als type van Jezus de Bloedbruidegom – vertelt Ex. 4 over de ontmoeting tussen Mozes en Aäron. Dit is niet zonder reden. In de ontmoeting zien we het bewijs van het belang van de Heilige Geest als teken van de besnijdenis des harten. Aäron is immers typebeeld van Gods Geest, zoals we al eerder zagen. Mozes had geklaagd dat hij niet kon spreken en dat God een ander moest zenden. God bepaalde hierna dat Aäron voor hem zou spreken (Ex. 4:10-16). De naam “*Aäron*” (in Hebreeuws “*Aharon*” – אַהֲרֹן) betekent “*hij die licht geeft, cq. brengt*”. Aäron zou de woorden Gods voor Mozes gaan spreken. De Geest spreekt voor de herder.

Als wij in ons hart besneden zijn, zal de Heilige Geest ook voor ons spreken. Dan zal de zalving op ons rusten. Zeker in nood (Mark. 13:11). Dan zal ook Jezus aan ons via de Heilige Geest het Woord van God te kennen geven, zoals Mozes via Aäron aan het volk de woorden Gods te kennen gaf. Ex. 4:27-31 – *“De HEERE zeide ook tot Aäron: Ga Mozes tegemoet in de woestijn. En hij ging, en ontmoette hem aan den berg Gods, en hij kustte hem. En Mozes gaf Aäron te kennen al de woorden des HEEREN, Die hem gezonden had, en al de tekenen, die Hij hem bevolen had. Toen ging Mozes en Aäron, en zij verzamelden al de oudsten der kinderen Israëls. En Aäron sprak al de woorden, die de HEERE tot Mozes gesproken had; en hij deed de tekenen voor de ogen des volks. En het volk geloofde, en zij hoorden, dat de HEERE de kinderen Israëls bezocht, en dat Hij hun verdrukking zag, en zij neigden hun hoofden, en aanbaden.”*

Geliefde broeders en zusters, wat mooi dat alvorens Aäron een spreekbuis werd, hij eerst Mozes ontmoette en hem kustte. Het typeert Gods verlangen dat Zijn kinderen een innige, persoonlijke ontmoeting met Jezus, de Bloedbruidegom, hebben. Wij dienen Hem vurig lief te hebben. Dan zal Jezus ons al de woorden Gods te kennen geven. Door Zijn Geest! Jezus Christus, de Bloedbruidegom, zoekt een Bruid die diep met Gods Geest is vervuld.

Moge Jezus, Bloedbruidegom én Hemelbruidegom, u en mij deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)